

Bilo je veliko tišin med pogovorom. Premišljevanj. »Počakajte trenutek, samo da razmislim.« Pač, ni kletava, dragocena redkost. Ko smo jo prvič videli kot Ivono, princeso Burgundije, z zamudo, nekje ob koncu osnovne šole, nam ni in ni šla iz glave. S temi tizianovskimi pšeničnimi lasmi in magnetno igralsko močjo smo iz parterja zrli nanjo kot na boginjo – v njej na slehernico.

Tigru rečem, naj počaka ob odru

Tekst

Patricija Maličev

Foto

Uroš Hočevar

Minilo je skoraj trideset let, moč je, oplemenitena s stvarmi življenja in profesije, ostala. Lasje tudi. Modrost in skromnost sta bili tam vedno. Ko sem med najinim srečanjem v posvečenem prostoru, ki ni bil teater, mimogrede navrgla, glejte, lahko bi bili Julia v Zinnemannovi Julii, katerikoli Antonionijev, Bergmanov ženski lik, je glavo spet položila v dlani, rekoč: »Ne, ne, jaz sem preprosto dekle, doma iz hiše na polju ...« Vseeno, lahko bi.

Jette Ostan Vejrup se je rodila 27. julija 1962 v Gørdingu na Danskem. Študirala je na Århus Teater Akademi na Danskem in École internationale de théâtre de Jacques Lecoq v Parizu. Igrala je v različnih gledališčih v ZDA, Veliki Britaniji in na Danskem, med drugim je sodelovala z britansko gledališko družbo Théâtre de Complicité (danes Complicite), kjer je igrala v njihovi uprizoritvi *Anything For a Quiet Life* in za vlogo Mrs. Petule prejela skupinsko nominacijo za britansko gledališko nagrado Laurence Olivier Award. Na mednarodni gledališki šoli Ole Brekke v Københavnu je dve leti poučevala gib in improvizacijo. V Slovenijo je prišla leta 1989 in najprej sodelovala s SNG Drama Ljubljana in drugimi slovenskimi gledališči, nato se je zaposlila v MGL, kjer je ustvarila eno izjemno vlogo za drugo, zanje prejela več nagrad, med njimi štiri Borštnikove.

To sezono jo lahko gledamo v predstavah *Praznina spomina*, *Življenje kot delo*, *Sen kresne noči*, *Bella Figura*, *3 zime*, *Iliada*, *Sugar – Nekateri so za vroče*, *Vse o ženskah* in prav v teh dneh kot Klitajmestro v predstavi *Ta nesrečni rod*, trilogiji po motivih Ajshilove *Oresteje* (režija Ivana Džilas), ki jo je britanska avtorica Zinnie Harris na novo izpisala predvsem skozi prizmo ženske.

Igralci ste navajeni, da vas ljudje opazujejo, da ste ves čas izpostavljeni. Bila sem presenečena, ko ste rekli, da se sredi prednovoletnega živžava lahko dobiva tudi – v cerkvi. In sva se. Ljubljanska lepota – v začetku 20. stoletja so jo sezidali po načrtih avstrijskega arhitekta in benediktinca –

je bila ob šestih zvečer popolnoma prazna.

Rada sem z ljudmi, rada jih obiskujem, ko pa sem v intenzivnem delovnem procesu, potrebujem veliko miru, da sem v stiku sama s seboj, če tako rečem.

Kako to dosežete?

Tako, da se po vajah v gledališču umaknem domov, se poskušam ne ukvarjati s stvarmi, ki bi mi lahko ukradle misli ali pozornost. Poskušam se umiriti in biti v miru. Kar je danes za vsakega od nas zelo težko. Rada grem na sprehod, se umaknem pod Krvavec.

Imate odrasle otroke, ki živijo in študirajo v tujini, vaš mož je prvak MGL, Boris Ostan.

Kako doma ustvarjata tišino dva igralca?

Imava zelo različne potrebe. Borisu je inspiracija glasba, jaz pa imam najraje tišino. Se prilagodiva. Včasih se spogledava in rečeva, kako nama je uspelo, da sva lahko doma delala ob treh otrocih? Mislim, da ima človek z leti manj moči, zato potrebuje več miru. Ko gledam mlajše kolegice, prave močne samice, ki zmorejo vse, tudi zaradi hormonov, seveda, razumem, zakaj je bolje imeti otroke, ko si mlajši. Spomnim se, da sem se po rojstvu tretjega otroka odločila za krajši premor v igranju. A gledališče sem obiskovala. Nekega večera sem v Drami na odru gledala kolegice in se spraševala, ali bom sploh še kdaj v takšni igralski kondiciji. Ne spomnim se, da bi ob rojstvih otrok imela podvojeno moč, ki naj bi jo imele matere po rojstvu otroka. A ko gledam nazaj, je morda res tako, tudi zato, ker je bila moja igralska pot v Sloveniji tako posebna zaradi jezika. Veliko sem vlagala v učenje slovenščine in seveda v to, da sem lahko v slovenščini igrala. Hkrati sem otroke učila danščino, vsi trije so vzporedno s slovensko osnovno šolo na daljavo delali tudi dansko. Sicer samo humanistične predmete in materni jezik, a bila sem njihova učiteljica. Doma smo govorili danščino, slovenščino in še angleščino, in na vsak način sem hotela svojo slovenščino izboljšati.

In ste jo.

Ja, dobro je, da tega pritiska danes več ni. Pomirila sem se s tem, kar sem. Občinstvo je sprejelo, da sem drugačna. Na začetku slovenske kariere sta vame zelo verjela režiserja Barbara Hieng Samobor in Janez Pipan, kasneje mi je nekaj kolegov režiserjev govorilo, da je to, da sem drugačna, dodana vrednost, pa jim nisem verjela. Mislim, da se je prelom v meni zgodil, ko sem začela sodelovati z Jernejem Lorencijem.

Povedali so mi, da ste bili na gostovanjih Iliade v tujini glavna zvezda, da so gledalci, kot se reče, znoreli za vami ...

Ja? Ne vem, o čem govorite.

Kaj je za vas igralska kondicija, ki ste jo prej omenili, gre predvsem za to, kako se uredijo misli?

Ko sem bila mlajša, se mi je zdel pomemben občutek, da me telo podpira – in tako je še danes –, ni pa bilo tako nujno, na primer, da sem dovolj spala ali se ukvarjala s svojim notranjim svetom. Morda tudi zato, ker zaradi otrok za te stvari ni bilo dovolj časa.

Danes potrebujem precej več počitka, vem, da me mora zelo dobro podpreti predvsem moja psiha – pomembno je, kako se duhovno, intelektualno in umetniško hranim. Res pa je, da če dolgo ne igraš, izgubiš igralsko kondicijo. Telo zakrni. Ne nazadnje je vse tudi stvar energije, znanja, kako priti do rezultata. Ključna je predvsem želja, želja po igri. Čisto dobesedno, moraš si želeti igrati se – pa naj gre za vloge kraljice, morilke, kurbe, hčerke ... Moraš si želeti tega igranja s partnerjem. To je pri našem poklicu zanimivo – lahko si pridemo zelo blizu, a vseeno ohranimo nekaj skrivnostnosti.

Veste, jaz v resnici ne poznam svojih kolegic in kolegov. Jih pa voham, kot se reče. In potem gremo vsak na svoj konec, domov. Toda tistih nekaj minut v dnevu, na odru, med vajami ali predstavo, smo si strašansko blizu. In pravzaprav je dobro, da se ne poznamo. Gledališke družine so posebne. Imamo pa v našem MGL krasen ansambel in pazimo drug na drugega, resnično. Seveda vemo drug o drugem veliko intimnih stvari, ampak vse skrbno ostane med nami.

Opazujem vas, ko mi vse to govorite, in vas poslušam ... Toliko stvari hkrati ste, kot da sem zadnjih nekaj minut bila priča štirim Jette Ostan Vejrup. In to se mi pogosto zgodi, tudi ko vas gledam na odru. Prav zdaj ste me pogledal kot Klitajmestra ... Je to tisto, čemur rečemo igralska svoboda?

Ne vem.

Gre za stvar značaja?

Mislím, da. Zadev, ki se tičejo odrske prezence in karizme, se ni mogoče naučiti. Še veš ne, ali vse to sploh premoreš. Najbližja oznaka temu, o čemer zdaj pripovedujem, bi bila instinkt.

Je vse naštetu prišlo z vami iz Danske?

Ja, vendar ne gre za nacionalno pripadnost. Takšna je moja osebnostna struktura.

Povejte mi kaj o danskosti, ki ste jo prinesli v Slovenijo, še preden se nam je zgodil danski filmski val. Kaj je danskost na filmu in kaj v gledališču? Vsekakor to ni nordijski hlad, prej nasprotno ...

Danskih filmov ste verjetno videli več od mene. Gledališča ne spremljam, zato ker ne morem. Ampak najprej mi pride na misel to, da se danske igralko manj bojijo biti to, kar so. Ne bojijo se biti brez make-upa, ne bojijo se pokazati trebuha, četudi ni plosk, ali nepopolnih prsi. Precej manj jih definirajo moški, definirajo se same.

Spomnim se, kako sem pred tridesetimi leti prvič s kolegicami sedela v bifeju Drame. Ko je vstopil prvi moški, se je dinamika med nami v trenutku spremenila. Osupnila sem. Zato, ker prihajam iz kulture, v kateri je ženskam zelo pomembno zavezništvo, prijateljstvo. Moja sestra, ki je stara sedemdeset let, ima že pol stoletja dve ali tri prijateljice in moške pri teh prijateljskih nimajo besede. Seveda se je tudi v Sloveniji to spremenilo, v službi vidim, da so ženske prijateljice, zaveznice. Vsekakor so danske

ženske nekako močnejše, bolj neodvisne. Spomnim se, mislim, ko je sestra praznovala šestdeseti rojstni dan in so prišle njene kolegice, mož Boris pa je rekel: kako so lepe. In res, imele so kratke, sive lase, sproščen, neodvisen nastop, bile so to, kar so bile, in njihova moč je bila natanko v tem. V Sloveniji si redkokatera ženska, ko začne svetiti, ne barva las. To je že eksces. Alja Predan, na primer, je redka izjema.

Koliko takšna odločitev vpliva na vse, kar te ženske, tudi kot umetnice, so?

A biti samo to, kar si? Brez umetnih dodatkov? Precej, predvsem na filmu. Vsaka igralka se mora prej ali slej soočiti s tem, se ukvarjati s tem. Tudi jaz se. Vsak kostum sicer pomaga kaj skriti ali polepšati, ampak govorim o tem, kdaj igralka sprejme samo sebe. Treba je imeti pogum in pokazati nepopolnosti, tam, kjer smo ranljive. To je zame zanimivo. Zgodba postane relevantna tam, kjer je bolečina. Imamo jo vsi. Vse drugo je konfekcija. Vsaokrat, ko začutim, da je režiserjeva forma preveč glasna, se ji začnem upirati. Avtentičnost likov se mi zdi najpomembnejša.

Trenutno živim s Klitajmestro, kar je zame velik privilegij. Ta njena kompleksnost, odlično napisana vloga. Ta izjemno bistra ženska, ki je doživela najbolj grozno stvar v življenju – mož ubije njuno hčer. Kako živeti s tem, kako živeti ob možu, ki je ubil hčerko in ga ljubiš. Kako naj bi živel s tem? Potem ona ubije njega. In na vrsto pride roka druge hčerke, Elektre ...

Mi imamo precej manj travmatično življenje od njihovega, pa vidimo, da določene vzorce, ki nas obremenjujejo, podedujemo ali prevzamemo od mater in babic. Živimo z njimi. Kako narediti korak naprej? Tudi o tem se pogovarjam s sestro. Ali s hčerkami. Prav te dni mi je mlajša, ko smo govorile o Klitajmestri, rekla, da sem ji nekoč naredila krivico ... In imela je prav, takrat ni šlo zanjo, šlo je zame, ker sem ponavljala vzorec.

Morda se motim, a kot da novejša pisanja klasičnih tekstov ponujajo več identifikacijskih točk za žensko ali pa jih režiserji, tudi originale, danes drugače berejo?

Mislím, da imate prav. Celotna sodobna dramatika se precej bolj ukvarja z žensko in družbenimi vprašanji, ki se jih tičejo. V primeru dramskega besedila *Ta nesrečni rod* je Klitajmestra, za razliko od klasične, Ajshilove različice, v kateri je zreducirana na jezo in hudobnost, kompleksna, večplastna. Dramatičarka Zinnie Harris se je v psihologijo te ženske poglobila na zelo sodoben način.

Velike in mogočne vloge, kot je ta, igralko praviloma povabijo, da se opredeljuje do vsebine, ki jo obravnava. Klitajmestrino usodo bolj kot vse drugo zaznamuje njen odnos z otroki. Vaši so v teh prazničnih dneh na obisku pri vas. Bi vas lahko slednje kakorkoli zmedlo?

Ne, ker mi je zelo jasno, kaj so moje prioritete. Zbujam se zelo zgodaj in se učim teksta, zgodaj zato, ker si takrat tekst lažje zapomnim. Potem se zbudita dekletki in najbolj pomembno je, da smo skupaj. Z veseljem vsem trem stojim ob strani, ob vsem, kar počnejo. Zame je dragoceno, da sem lahko del njihovega življenja in da z menoj delijo, kar so. Sem

ljubeča priča.

Lepo. To pomeni, da vam je kot staršu uspelo?

Ne vem. Uspeh, kaj je to? Zdaj so tukaj, pri nama, so nazaj. Izhajam iz kulture, kjer je najbolj samoumevno, da otroci zgodaj zapustijo dom. Ko so po gimnaziji res odšli, sem rekla: hvala bogu! Potem pa so na hitro odrasli in zdaj jih zelo pogrešam. So relevantni in poznajo svet, v katerem živimo, vedno več vedo in razmišljajo ... In ko se vrnejo v Slovenijo, ker se radi vračajo, vse to delijo z menoj, z nama. Ko so se na začetku vračali domov, so samo spali in jedli, zdaj pa vstanejo zgodaj, sploh sin, ki je star sedemindvajset let, in se hoče pogovarjati z nama, klepetati, mar ni to čudovito darilo? Kako neverjeten občutek, ko vidiš, da te ima otrok po vseh teh letih rad.

Pri zreli in izpolnjeni igralki enostavno nastopi obdobje, ko se na odru vidi, kaj vse je, to sem pri vas nazadnje videla v predstavi Življenje kot delo v režiji Andreja Jusa ... Kaj ste videli?

Igralsko čarovnijo – raztreščili ste se na tisoč kočkov in jih na novo sestavili, da je Leviva lahko šla naprej, samo naprej.

Hvala lepa. Jaz nekako tudi zaradi moje posebne poti, v Slovenijo sem prišla iz Pariza, precej mlada, nisem imela najlažje naloge ... Nikoli nisem igrala Julije in si je tudi nisem želela igrati, če sem iskrena. Ko danes gledam mlajše kolegice, vidim, da tudi že nosijo druge starosti v sebi. S svojimi leti in s starostjo, v kateri sem, se zelo dobro počutim. In da lahko vse to tudi igram, je fenomenalno. Zanimivo je tudi, da me zasedajo z mlajšimi moškimi, s Pucem, Pirnom, Grudnom, na primer ... Sebastijan Cavazza bi moral igrati Agamemnona, ampak ravno snema. Z Matjažem Tribušonom sva ista generacija, kar je spet odlično, kajti v igro, v zgodbo, odnos lahko prineseva nekaj drugega, to ni mlad par, to sta dva blizu šestdesetih, ki se srečata po desetih letih. To ni mlada erotika, to je nekaj drugega. Eno celo življenje.

Podobno kot v predstavi Življenje kot delo, v kateri igrata z možem, igralcem Borisom Ostanom, zakonski par. Kako pripraviti takšno vlogo?

Vedno najprej s poglobljenim branjem teksta, da slišiš, kdo ta človek sploh je. Potem skušaš razumeti njun odnos, kajti odnosi nas definirajo: kdo je ona, kdo njen mož in kdo ta sosed? Medtem ko mož filozofira, se ta ženska bori, hoče preživeti zlom zakona, hoče živeti dalje. Ima preživetveno inteligenco, za razliko od ► Klitajmestre. Na zelo različne načine najdem like, ki jih igram. Nedavno sem opazovala neko žensko, kako je sedla in čakala, in to je v meni porodilo detajl pri eni od vlog ...

Igralci tesno sodelujemo s kostumografi, frizerkami, maskerji, vedo, kako pomembne

so podrobnosti, pomagajo nam jih ustvariti, da smo močnejši ... Gledališče je neverjeten organizem, kako se vsi, vsa igralska in tehnična ekipa, usmerimo v en sam cilj, da bo igralec čim bolj dovršen pred občinstvom, neverjetno. Veliko ljubezni je treba. In vsi jo dajejo gledališču. Hitro opazim, na primer, katere frizerke so za delo v gledališču in katere za v salon. Poleg strokovnega znanja se morajo znati živeti v igralčeve potrebe. To so izredno dragoceni sodelavci. In ko vem, da stojijo za menoj kot igralko, sem jim zelo hvaležna. Pri rekvizitih je včasih pomembna tako majhna podrobnost, kot je na primer skodelica, če rečem, naj mi dajo drugo, ker ta in ta ni primerna, razumejo to histerijo ... Potem gre, jo kupijo in prinesejo. Mislim, za kaj? Za neko fiktiven svet, ki traja uro, dve, tri. Noro je, ko smo vsi v tem. Ampak lepo.

Da ima gledališče takšno moč, ta fiktivni svet, za vas in za nas?

Ja, to je to. Magičnost. Včeraj smo imeli novoletno zabavo v gledališču, kmalu me je utrudila, tudi zato, ker sem v procesu dela. Odpravila sem se v dvorano in se v temi usedla v prvo vrsto ter šla skozi tekst, ki sem ga že znala. V mislih sem šla skozi vsak gib in pogled Agamemnona, gesto, besedo, arhitekturo. Bilo je prvič, da sem naredila kaj takega. Našla sem nove prehode, korake, možnosti ... Bilo je zanimivo. Včasih sem obsesivna in moram vedeti za vsak korak, stoodstotno moram biti usklajena s partnerjem. Že en pogled je lahko preveč.

Poveste to soigralcu?

Odvisno, ker smo si v teh stvareh zelo različni, ni ene poti, vsak pride do rezultata po svoje. Partner, ki je ob meni v danem trenutku, je tisti trenutek najboljši partner, kar jih je. Najprej ga ne slišiš, ker se toliko ukvarjaš sam s seboj, ko pa ga začneš poslušati, nanj reagirati, vse steče.

Zanimivo, kako organsko igro nosite v sebi. Ste kdaj razmišljali o tem, da bi napisali tekst zase, monodramo?

Ne, nisem. Kje pa. Še najbližje temu sem, ko včasih slišim kakšne Borisove replike doma.

Iz dramskih tekstov?

Ne, replike iz vsakdanjega življenja ... Škoda, da jih ne zapisujem. Odlične replike.

Se katere spomnite?

Obstajajo nekakšne ure za tekače ... On jo ima. In potem mi je nekega dne rekel nekaj kot: »Ti, ki nisi priklopljena na satelit.« (Smeh.)

Režiral vas je v Harper Regan, naslovni vlogi, ki je bila spolzka, neulovljiva, mehka in trda hkrati ...

To je bil izziv, ki še danes odmeva v meni. Od-

meva podobno kot zdaj Klitajmestra, kako živi naprej s človekom, ki je nekoga ubil. Ali pa ko ugotoviš, da je tvoj ljubljeni človek pedofil ali da je storil nekaj moralno spornega ..., težke teme. Harper je bila v tej strukturi zelo neobičajna. V spominu imam, da smo za to predstavo imeli lep študij.

Vas nikdar ni strah svoje ranljivosti na odru?

Ranljivost, ja ... Deset let sem hodila na psihoterapijo, ker sem imela hude anksiozne motnje, po ženski liniji jih imamo v družini. Mislila sem, da me bo to obšlo, potem pa sem se nekega dne na odru zlomila. Bilo je pred štirinajstimi leti. Zelo utrujena sem se odpravila v službo, na predstavo *Vse o ženskah* ... Psu sem dala jesti, uredila vrt, tri otroke pustila doma in pred predstavo sedla k frizerki v gledališču, da me uredi. Počutila sem se nenavadno ... Potem pa na odru naenkrat nisem več videla Karin Komljanec. Nisem je zmogla fokusirati z očmi. Šla sem z odra in nekomu povedala, da ne morem več nazaj gor. Prinesli so mi vodo, da bi mi bilo bolje. A ni bilo. Šli so pred občinstvo in povedali, da je igralka zbolela, in prekinili predstavo. Boris je istega večera spodaj na velikem odru imel vskok v predstavo in bil po šekspirjansko napravljen ... Ko je videl, da gledalci odhajajo z naše predstave, je enega od njih vprašal, zakaj ... Da je ena od igralk zbolela, so mu rekli. Jaz sem resnično verjela, da bom umrla. Rekviziter je od nekod potegnil jogi, položili so me nanj. Karin me je držala od zadaj, dramaturginja je odkolesarila domov po apavrin, Boris Kobal me je miril in pripeljal svoj avto na Čopovo. Telo se je počasi umirilo, Karin in Bernarda Oman sta me v tistih gledaliških haljah in z make-upom iz predstave pospremili dol, na ulico. Kobal me je odpeljal domov. Ta dogodek nas je povezal za zmeraj. V tistem času smo ravno vadili za *Kabaret*, moj prvi muzikal ... Čez tri dni sem prišla nazaj, a tesnoba je bila z menoj, nisem mogla vstopiti v gledališko hišo. Takratni direktor Kobal je bil razumevajoč, rekel je: Jette, vzemi si čas. Pa sem odvrnila, da ne morem biti odgovorna, da predstave zaradi mene ne bo. A obenem me je spreletaval srh, da ne bom več nikoli zmogla pred gledalce. Potem je predlagal rešitev alternacije za to vlogo: da bi bili dve, ki bi igrali to vlogo. Nisem mogla. Potem sem šla na terapijo, našla čudovito psihiatrinjo in hodila k njej deset let. Ko sem

jo prvič obiskala, sem verjela, da ne bom več igrala. Ona pa mi je rekla: »Morda, ampak čisto mogoče je, da se boste čez pet let ob spominu na to, kar se je zgodilo, nasmejali.« In tako je tudi bilo. Vrnila sem se na oder. Toliko o moji ranljivosti.

Nisem vedela, da se vam je to zgodilo.

Veliko kolegov ima strah pred odrom, to ni nekaj neobičajnega. Gašper Tič ga je tudi imel. Nekoč je prišel k meni in rekel: »Jette, kaj naj naredim?« Spomnim se, kako sem ga potegnila na žensko stranišče, oba pa sva morala na oder, in mu razložila: Gašper, jaz imam enega tigra ves čas ob sebi. Nagaja mi. Temu tigru rečem: Stoj in bodi tu ob meni! Ne nagajaj! Tudi ti reci svojemu tigru, naj te počaka ob odru.

Človek, igralec – vržen v svet. Nepopoln, v resnici ves čas tiger – zajec.

Pa še to, da naši možgani niso prilagojeni na ta svet. Ves čas so prenasičeni, reagiramo na vsako stvar, zvok, sliko. Kar naprej morajo na nekaj odreagirati. Zato ljudje meditiramo, jogiramo, iščemo mir, ker možgani enostavno ne zmorejo vsega, kar jim v sodobnosti nalagamo ...

Ljudje se pogosto umikajo v mir v templje, tudi gledališke, ali v takšnega, v kakršnega sva se zdaj midve – ta način ne bo nikdar izumrl.

Upam, da ne. Ne vemo, kaj bo. Sloveniji gre, kar zadeva gledališče, dobro, so dijaški in študentski abonmaji, ko nas kdo obišče, je tako pozitivno presenečen, ko jim povem o tem prizadevanju za vzgajanje občinstva. Naša gledališča so polna. Potreba po pripovedovanju zgodbe bo v človeku ostala, morda se bo spremenila samo forma. Percepcija novih generacij bo drugačna, zato bodo tudi pripovedovali drugače. Spomnim se, kako mi je Barbara Korun, ko je predavala študentom, pripovedovala, kako se te nove generacije, za razliko od nas, niso igrale zunaj, v naravi ... Kako drugače, da so ti študenti pisali pesmi, prav čutilo da se je, da nimajo osnovnega stika v notranjem fundusu s tem, kaj je zrak, veter, gozd, zemlja ... Vse to, kar, ne da bi se tega zavedal, vase sprejmeš kot otrok. Teh pojmov v njihovih pesmih ni bilo.

“ Veste, jaz v resnici ne poznam svojih kolegic in kolegov. Jih pa voham, kot se reče. In potem gremo vsak na svoj konec, domov. Toda tistih nekaj minut v dnevu, na odru, med vajami ali predstavo, smo si strašansko blizu. In pravzaprav je dobro, da se ne poznamo.

“ Izhajam iz kulture, kjer je najbolj samoumevno, da otroci zgodaj zapustijo dom. Ko so po gimnaziji res odšli, sem rekla: hvala bogu! Potem pa so na hitro odrasli in zdaj jih zelo pogrešam. So relevantni in poznajo svet, v katerem živimo, vedno več vedo in razmišljajo.

“ Šla sem z odra in nekomu povedala, da ne morem več nazaj gor. Prinesli so mi vodo, da bi mi bilo bolje. A ni bilo. Šli so pred občinstvo in povedali, da je igralka zbolela, in prekinili predstavo.

“ Sloveniji gre, kar zadeva gledališče, dobro, so dijaški in študentski abonmaji, ko nas kdo obiše, je tako pozitivno presenečen, ko jim povem o tem prizadevanju za vzgajanje občinstva. Naša gledališča so polna. Potreba po pripovedovanju zgodbe bo v človeku ostala, morda se bo spremenila samo forma.

● Jette Ostan Vejrup v predstavi Ta nesrečni rod

Foto Peter Giodani